

Prima scrisoare ți-am trimis-o la vârsta de înger

(Presupunînd că îngerii rămîn veșnic copii)
Despre o violetă de Parma ți-am scris
A cărei culoare o doream ochilor mei.

Ți-am tot trimis apoi epistole-rugi
Dornic să te fac să iubești
Atîtea și-atîtea din lumea făcută de tine
În joacă, lăsîndu-le-n voia lor
Ca pe niște orfani, să crească, să piară,
Dar au fost zadarnice rugile-aceste.

Ce păcat că n-ai mai vrut să ne știi!
Măcar odată să fi trimis un răspuns
Ca să credem că ne vezi. La rîndu-mi să cred
Că mă vezi și pe mine printre miliarde de vieți.
Și printre miliarde de flori o zărești
Și pe gingașa, sublima violetă de Parma.

Mă povestesc

Mă povestesc și eu precum copacul,
Cumva între trezie și-ntre vis
Și niciodată după cum mi-e placul
Ci-ntotdeauna după cum mi-e zis.

Exuberante înfrunziri, florale
Euforii, revolte purpurii,
Pălire aurită când rafale
De vînt se-abat să sufle ca-n făclii;

Scrumită lepădare de podoabe,
Obolul penitenței sub ninsori
Ce fac să ardă-n ramurile slabe
Lumina unor reci și stranii flori;

Șuvoi de seve-n freamăt, molcomire,
Muguri pleznind, frunze căzînd; cum vreți
Citiți aceste rînduri ca pe-o știre
Sumară despre mii și mii de vieți.

Rudenie

Am ascultat un câine
Urlînd o noapte-ntreagă,
Simțînd acut cum toate
De urlētu-i mă leagă:

Și foamea și-nsetarea
Și primăveri și ierne –
Că-n juru-i și în juru-mi
Același larg infern e.

O fi avut o rană
Adîncă, pîn' la oase?
Ori poate-n albu-i suflet
Coșmare neguroase,

O jale după lanțul
Înruginit de ploaie
Sau după blidu-n care
I se turna vreo zoaie?

Un dor de lovitura
Stăpînului în coastă?
O spaimă-ngrozitoare
De libertatea-i vastă?

Un înțeles de-o clipă
Al vieții lui de ocară,
Că ori în lanț, ori slobod,
E liber doar să moară?!

Urla. Și-n sumbrul sunet
Vuind ca în pustie

Era și umilință
Și teamă, și trufie,

Un fel de pălmuire
A unuia mai tare
Ce-ți poate frînge gîtul
Ușor cu o strînsoare,

Așa ca o sudalmă
Scuiată sub tortură
Cînd nu mai ai ce pierde
Și poți să fii doar ură;

Urla cu nebunie,
Ademenind hingherii
Spre-ascunzătoarea unde
I se zbîrleau toți perii.

I-aș fi răspuns. Gîtlejul
Sta gata să-mi pleznească
De-atîta încordare
Nevolnic omenească

Ce nu lăsa să urce
Zvîcnit la suprafață
Nici ură, nici durere,
Doar silă de viață.

Mai jos deci cu o treaptă
Decît sărmanu-mi frate...
El, în sfîrșit e liber,
Eu, nici pe jumătate.

De-aș mai trăi...

De-aș mai trăi o dată, răspunde-mi în ce fel
Aș face față lumii unde am fost un miel,
Rumegător sfielnic, jertfit de-o rînduială
În care celui tare dă blîndul socoteală?

E-adevărat, e vină că n-am putut altfel
Decît să fiu în pace cu soarta mea de miel
Și mi-am pierdut viața căci nu am fost în stare
Să-mi cresc în gură colții și la copite gheare,

Deodată la nevoie, din miel să mă prefac
În bestie ce-ntoarce al bestiei atac
Și fiara sîngeroasă ce moartea o împarte
La rîndu-mi cu un răget s-o pregătesc de moarte.

De m-ai trimite iarăși pe tristul tău pămînt
Ți-aș cere de-astă dată să-mi faci un alt orînd:
Dezbracă-mă de pielea sărmanei dobitoace,
Dă-mi îndrăzneala crudă și poftele vorace!

Sau, pe vecii mai bun e al morții somn decît
Coșmarul vînătorii, al jertfelor urît?!
Să dorm, să dorm... învie-mă doar dacă
Vei născoci, bătrîne copil, o altă joacă.